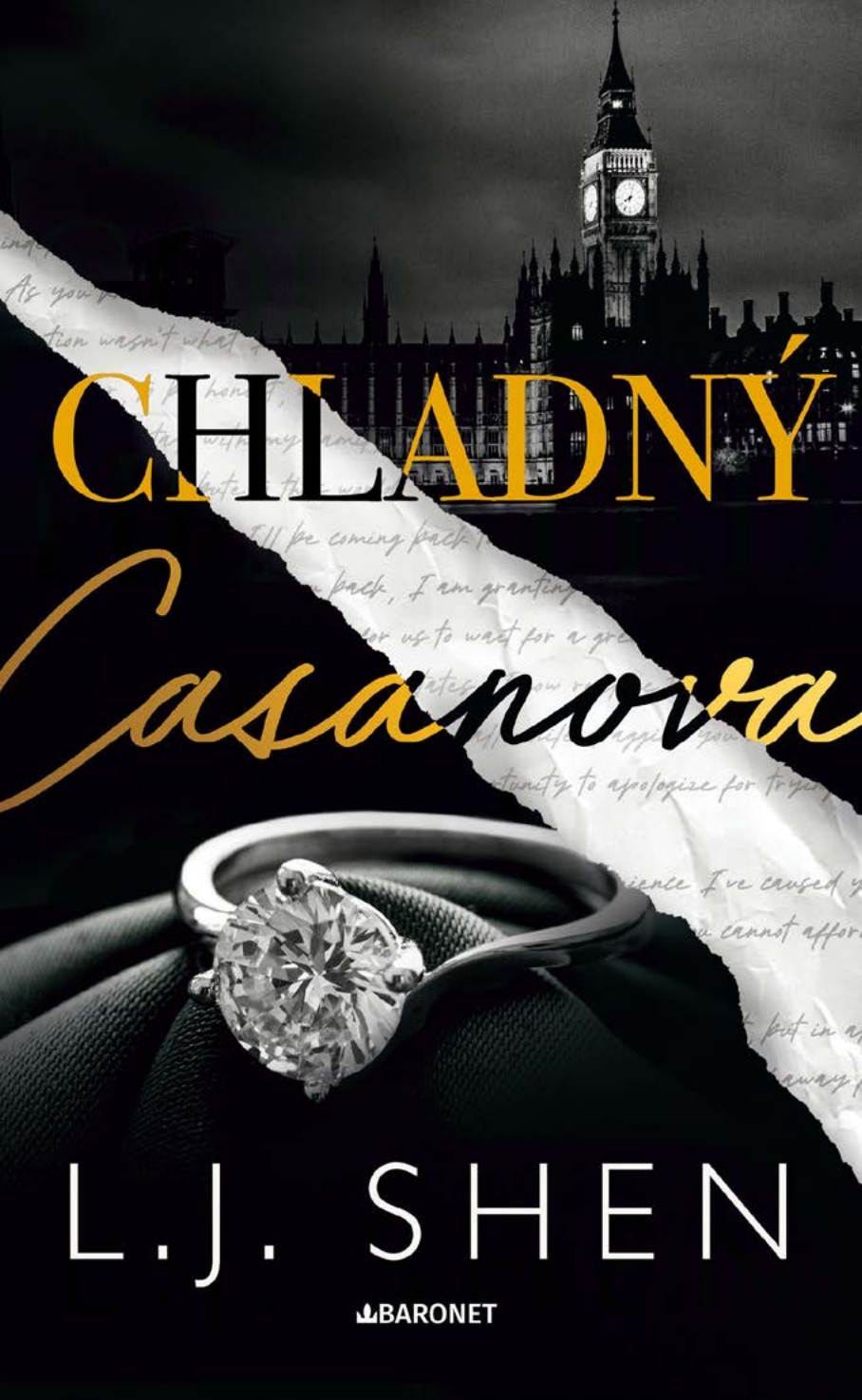

CHILADNÝ

Casanova

L.J. SHEN

BARONET

Chladný Casanova

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

 BARONET

L. J. Shen

Chladný Casanova – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

CHLADNÝ
Casanova

CHLADNÝ

Casanova

Cruel Castaways (3)

L. J. SHEN

 BARONET

Copyright © 2024. COLD HEARTED CASANOVA by L.J. Shen
All rights reserved.

Translation © Darina Povolná 2026

Cover design by Caroline Teagle Johnson

Cover images: © MirageC / Getty; © Oat_Phawat / Getty; © Stefano
Valota / EyeEm / Getty; © Bernadett Becska / EyeEm / Getty

ISBN tištěné verze 978-80-269-2812-6

ISBN e-knihy 978-80-269-2828-7 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2829-4 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2813-3 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Mámě.

Ano, napsala jsem to celé sama.

A ano, vzala jsem si svetr.

Neboť láska je jako strom, roste sama od sebe, zapouští
hluboko kořeny do celé naší bytosti a zelená se často dál
na zříceninách našeho srdce.

A nevysvětlitelné je, že čím je tato vášeň slepější, tím
je houževnatější. A nikdy není pevnější, než když není
podložena rozumnými důvody.

VICTOR HUGO, *CHRÁM MATKY BOŽÍ V PAŘÍŽI*

Nemít prachy? Jó, to vadí.

AUTOR NEZNÁMÝ

1. KAPITOLA

DUFFY

Když jsem brečela do pytlíku předražených sušenek, sledovala reality show *Láska je slepá* a truchlila nad rozchodem s mužem, kterého jsem považovala za lásku svého života, bylo mi jasné, že tenhle večer už nemůže být horší. Možná kdybych zemřela. A i v tom případě by se mi aspoň ulevilo od té úzkosti a bolesti.

Vážně byla láska slepá? Dost možná. Jinak se snad ani nedá vysvětlit, jak jsem mohla nevidět něco tak zřejmého. Přímou to na mě řvalo neonovými barvami z billboardu na Times Square s popěvkem: *Duffy, nebud' kráva / je to sice pěkněj vůl / ale ty nejsi ta pravá / ted' seš jak v plotě kůl*.

Vyhrazuju si všechna práva a tak dále.

A dokonce to ani nebyl pořádný rozchod. Spíš takový pseudorozchod. Rozchod jen napůl. Něco ve stylu: *Nečekej, že na tebe budu čekat, i když oba víme, že budu*. Rozchod jako u Rachel Greenové a Rosse Gellera – *Měli jsme pauzu!* Chápete mě...

„Má to nějakou světlou stránku? Jo, tohle je asi to nejhorší, co se mi může stát,“ zahuhlala jsem směrem k sušence, která se mi místo odpovědi rozdrobila na pyžamo.

Nepokoušej mě, ty blbko, odpověděl vesmír zabzučením mého mobilu vedle na pohovce.

„Běž do háje,“ zavrčela jsem, než mi pohled přistál na displeji, kde blikalo jméno Gretchen.

Moje šéfová Gretchen Beattyová byla hlavní tvář zpravodajství *Svět dnes*, vlajkové lodi stanice WNT. Jako výkonná asistentka jsem měla na starosti celý její život. Dokud před šesti měsíci Gretchen neoznámila, že nastupuje na místo tiskové mluvčí Bílého domu a odchází z New Yorku do Washingtonu. Zároveň to znamenalo, že mi stanice WNT neprodlouží pracovní vízum. Nejhorší bylo, že přestože jsem u ní měla pracovat už jen pár dní, nemohla jsem si dovolit říct svojí tyranské šéfově, co si o ní myslím. Byl to typ ženské, která by mi nedala reference, kdybych si byť jen troufla objednat jí velké ledové americano s mlékem a smetanou místo kapky ovesného.

Ale o mých trápeních řeknu víc později.

Odkašlala jsem si a přejela přes obrazovku. „Haló?“

„Proboha, Daphne. Kde se flákáš? Trvalo ti snad deset minut, než jsi to zvedla.“

Mrkla jsem na svoje nové hodinky. Bylo jedenáct večer. „Můžu pro tebe něco udělat?“

Bylo mi jasné, že ano. Kdyby bylo olympijskou disciplínou nutit mě pracovat v nesmyslnou denní dobu, Gretchen by byla její Serenou Williamsovou.

„Zrovna jsem si uvědomila, že Lyric má zítra šesté narozeniny a já měla tak plné ruce práce s předáním Claire, že jsem svojí holčičce zapoměla koupit dárek.“

Plné ruce práce s předáním, no to určitě. Se ženou, která zdělila Gretchenin trůn – investigativní novinářkou Claire Scottovou – a houfem jejích asistentek jsem komunikovala já.

Bylo mi naprosto jasné, kam tohle míří, tak jsem ji

rovnou uklidnila. „Koupím Lyric dárky hned zítra ráno. Máš nějakou představu o rozpočtu?“

Gretchen mi rovnou dala svou kreditní kartu hned dva dny po nástupu do zaměstnání. Od té doby jsem měla na starosti celý její život. Zahrnovalo to nákup potravin do jejího bytu na Manhattanu a placení účtů. Také jsem se za ni účastnila rodičovských schůzek, vyplňovala jí volební lístky a psala jí komentáře do prestižních novin. Pro to, abych si udržela práci – a vízum – jsem dělala úplně všechno, kromě toho, že bych jí rodila děti. A to *jenom* proto, že naštěstí pro mě už byly na světě.

„*Zítřka?*“ Gretchen si hlasitě usrkla pití. „Jde o čas. Musí to být ještě dnes. Hned ráno jedu do Greenwiche. Jason mě nutí jet na tu narozeninovou oslavu, i když ten samý večer *točíme*.“ Zaúpěla, jako pokaždé, když hovořila o svém manželovi. „Řekla jsem mu, že vyrážím do města, než si rozbalí dárky. Mám tady rozjetou práci. Proč to nedokáže pochopit?“

Protože jsi matka jeho dětí?

Potkala jsem se s Jasonem jen několikrát, ale měla jsem podezření, že je o dost milejší než jeho žena. Což jsem ovšem mohla s klidem říct i o hrstce zvětralých oříšků.

„Ty chceš, abych šla v noci nakupovat dárky pro šestileté dítě?“ zeptala jsem se bezbarvým tónem.

Páni, to je teda karma. Co jsem provedla v minulém životě? Stahovala děti zaživa?

„*Cože?*“ Gretchen přerušovala hlasitou hudbu. „Neslyším tě, jsem v nějaké hrozně hospodě. Je to tu plné ubožáčků. Nikdo mě ani nepoznal. Kulturní barbaři.“

„Mluvím o těch dárcích...“ zvedla jsem hlas. „Myslím, že v tuhle hodinu neseženu nic otevřeného.“

„Ale jistěže seženeš!“ Gretchen zněla znechuceně. „Tenhle přístup vás Brity připravil o impérium, Daphne.

Ber to jako výzvu. Můžeš, protože *musíš*. Věřím ti. A teď se tě zeptám – věříš ty v sebe?“

Věřím, že jsem si k těm sušenkám měla dát víno. A možná adderall.

„Uvidím, co se dá dělat,“ odpověděla jsem.

„A postarej se o to, ať ty dárky mám, než zítra v šest vyrazím do Greenwiche.“

„V šest večer?“

„V šest ráno, ty trdlo.“

„Cože?“ vyjekla jsem. „Nemůžu přece –“

Jenže bylo pozdě. Položila to.

Civěla jsem na mobil a zvažovala další krok. Ne že bych měla moc na výběr. Gretchen byla ještě na dva týdny moje šéfová. Dobře jsem ji znala. Kdybych ji teď neposlechla, pošpinila by moje jméno ve všech zpravodajských agenturách v New Yorku.

Neochotně jsem zvedla telefon a zavolala BJovi.

Mému bývalému příteli BJovi. Tomu samému BJovi, se kterým jsem se dnes večer rozešla. Jo, tomuhle mizerovi.

„Duffy!“ zněl nadšeně i samolibě zároveň. A proč by taky ne? Rozloučila jsem se s ním slovy, že už s ním nechci nikdy mluvit. A to bylo před pětačtyřiceti minutami. „Změnila jsi názor, co? Co kdyby sis zavolala Uber, dojela ke mně a všechno probereme?“

„Vlastně od tebe potřebuju pomoc.“ *Máš tedy dost odvážné očekávání.* „Je to naléhavé. Znáš někoho, kdo má hračkářství, nebo by mohl zatahat za nitky, aby některé v tuhle noční dobu otevřelo?“

Jediný důvod, proč jsem neměla špatný pocit, že BJe žádám o laskavost, byl fakt, že jsem ho během

let tahala ze spousty problémů. Když jsme oba chodili na Cambridge, napsala jsem celou jeho dizertační práci, vytvářela na poslední chvíli narozeninové dorty pro členy jeho rodiny, a jednou jsem dokonce osobně vymačkávala žlázy postaršímu jorkšírovi jeho mámy.

„Dospělé hračky, nebo hračky jako hračky?“

„To druhé.“ Zaklonila jsem hlavu a zamračila se na mobil. „Koupě vibrátoru obvykle nebývá naléhavá.“

Zabručel. „Zase Gretchen?“ Vážně jsme vedli úplně normální konverzaci, jako by mi předtím neřekl, že za pár dní odlétá do Káthmándú v Nepálu poté, kdy jsme poslední půl dekády strávili spolu?

„Lyric má zítra narozeniny,“ potvrdila jsem.

„Dej mi pár minut. Domluvím ti to.“

„Dík.“

Brendan Ronald Jr. byl Abbott, což znamenalo, že mu privilegia lezla i z uší. Takové on měl štěstí. Abbottovi byli v New Yorku dobře známou rodinou. Jejich příjmení otvíralo dveře... a peněženky. BJ měl vlivné kontakty a to mu dodávalo lesk, který jsem vídala jen v televizních seriálech. Já vyrůstala v obecním bytu v Tooting Broadway a mí rodiče se teprve nedávno přestěhovali do dvojdomku blok od bytu, ve kterém jsem vyrůstala. Když jsem ho na Cambridgi před lety poprvé potkala – já na plném stipendiu a on s celým oddělením knihovny pojmenovaným jeho příjmením – dokázala jsem myslet jen na to, jak si ho udržet. Jak získat jeho jmění. Doslova i obrazně.

Můj otčím vlastnil malé bistro, kde prodával rybu s hranolkami, a máma byla v domácnosti. My byli přesný opak vlivných lidí. Do elity jsme měli vážně daleko. Máma kupovala zlevněné brambory u Portugalců dole v přízemí a neustále se sháněla po slevových kuponech, aby koupila mléko a chleba.

O tři minuty později mi zavibroval mobil.

Přejela jsem po obrazovce. „Ano?“

„O půlnoci. FAO Schwarz. Žena jménem Kayleigh pro tebe obchod otevře. Máš ale jenom deset minut a světla zůstanou zhasnutá,“ řekl BJ neochotně. Musel být vytočený, že jsem mu nepadla k nohám.

„*Ale no tak, Duff. Posledních několik let pracuju jak mourovatý. Tuhle dovolenou si zasloužím. A je to jen na šest měsíců. Budu tam mezi mnichy a naučím se meditoval.*“ Paměť mi zaplavily útržky rozchodové konverzace, která se odehrála v naší oblíbené restauraci.

„To je víc, než potřebuju. Děkuju.“

„*Tys mi to ale slíbil, BJi. Říkal jsi, že mě požádáš o ruku. Spoléhal jsem na tebe, proto jsem tu zůstala. Vízum mi vyprší za dva týdny. Tohle mi nemůžeš udělat.*“

„Takže...“ BJ se zřejmě zdráhal to položit. „Mám pocit, že se na mě pořád zlobíš. Hodláš mě taky vyslechnout?“

„*Kristepane, Duff, jsem pořád pod tlakem. Není divu, že začínám pochybovat o našem zasnoubení. Připadám si jako chodící a mluvící peněženka. Kromě toho se mnou přece můžeš vždycky odletět do Nepálu.*“

„*Ne, to nemůžu. Nesmím opustit Spojené státy, jestli tu chceš zůstat, ty pitomče.*“

„Já tě v té restauraci vyslechla,“ odsekla jsem. „A upřímně, nalila bych si klidně do uší dezinfekci, kdyby to znamenalo, že mi to přestane hrát v hlavě.“

„*Jestli to jediné, o co ti jde, je hloupý vízum, najdi si nějakýho jinýho pitomce, ať si tě vezme, Duff. Jenom proto, že mě do toho ty a moje máma nutíte, to ještě neznamená, že jsem na manželství připravený. Vím, že jsem tvrdil, že jo, ale lidi mění názory. Říká se tomu růst.*“

„Nechtěl jsem být jízlivý. Vím, jak moc tohle město zbožňuješ. To by ti mělo ukázat, jak moc mi na tobě

záleží!“ protestoval. „Dal jsem ti svolení udělat něco, co mi hodně ublíží, abys dosáhla svého plného potenciálu. Tohle je přece ultimátní oběť, když by sis vzala někoho jiného.“

Svolení. Někdo by měl tomu chlapovi koupit kalendář. Už nežijeme v devatenáctém století.

„Ještě jednou dík za pomoc, BJI. Pěknou dobrou noc.“

„Takže my se už před odjezdem ani nepomazlíme? Ještě jednou naposledy?“

Zavěsila jsem a třásla přitom pěstí do stropu svého bytu na Madison Avenue, který neměl ani padesát metrů čtverečních.

Bůh se na mě vykašlal. Může zapomenout na to, že bych si ještě někdy dala půst.

Bylo půl jedné v noci, když jsem si vzala taxi z FAO Schwarz do luxusního bytu Gretchen na Upper East Side. Pokud budu mít štěstí – což se podle toho, jak se večer vyvíjel, nedalo moc očekávat – bude tvrdě spát a já tam můžu jen tiše vyložit nakoupené dárky.

„To musí být výjimečná oslavenkyně, že dostane tolik dárků.“ Řidič taxi po mně hodil pohled ve zpětném zrcátku. Byla jsem ponořená v dárkách pastelových barev – anatomicky věrné panenky, malá ledvinka s motivem Barbie, odrážedlo ve tvaru jednorožce a plyšový klokan v životní velikosti. (Hodlá civilizace někdy přijmout fakt, že klokani jsou agresivní parchanti a nejsou *ani trochu* roztomilí? Vážně bych potřebovala člověka, který jim dělá PR.)

„To by člověka napadlo, že?“ zamumlala jsem a sledovala z okna míhající se mrakodrapy. Manhattan byl v noci obzvlášť nádherný. Elegantní, drsný a plný pří-

slibů a příležitostí. „Zasypávat děti penězi není láska. Je to přiznání viny.“

Taxi zastavilo u chodníku. Pozdravila jsem vrátného Terrence, když jsem prosvištěla kolem něj. Byl zvyklý, že se tam objevuju v různé denní i noční hodiny. Chvilí jsem na uklidnění vědomě dýchala a říkala si, že to nejhorší z téhle noci je už *rozhodně* za mnou, a vecpala jsem sebe i hromadu dárků pro Lyric do výtahu.

Jakmile se dveře výtahu otevřely, uvítaly mě čtyři přeplněné pytle s odpadky, které se moje šéfová rozhodla umístit před svoje dveře. Gretchen mi jednou vysvětlila, že *nevěří* na vynášení odpadků. Jako kdyby za udržování pořádku v jejím bytě byli odpovědní mimozemšťani nebo nějaká mytická stvoření.

Obešla jsem ty haldy, ze kterých cosi teklo, a balancovala s dárky, zatímco jsem vytukala kód ke dveřím.

Otevřela jsem a ten pitomý klokan mi vyklouzl z rukou na zem. Zakopla jsem o něj a překulila se na zem, ale naštěstí – a používám ten termín skutečně volně – jsem přistála právě na tom chlupáčovi. Šaty se mi vyhrnuly až nad zadek, a aby toho nebylo málo, pořádku jsem na sobě měla sexy kalhotky, které jsme si koupila minulý týden v naději, že mě dnes BJ požádá o ruku. Byly černé, krajkové a s mašličkou.

S obličejem zabořeným klokanovi mezi nohy (*samo-zřejmě* jsem tam nespadla v misionářské poloze, to by nebylo zdaleka tak ponižující) jsem si pomyslela, že dnešek už skutečně v *žádném* případně nemůže být katastrofálnější.

Vesmír to ovšem opět vzal jako výzvu.

Jakmile jsem totiž zvedla obličej z klokanova rozkroku, uvědomila jsem si, do čeho jsem to vpadla.

Moje vdaná šéfová si to rozdávala s mužem, který v *žádném* případě nebyl Jason.

2. KAPITOLA

DUFFY

Ten obrázek se mi vtiskl do paměti dřív, než jsem stihla zmáčknout tlačítko „delete“.

Obrázek toho, jak do mojí nesnesitelné šéfové – ženy, která moderovala poslední prezidentskou debatu – přiráží vysoký, bizarně urostlý polobůh, zatímco ona má v puse nacpaný zmuchlaný šátek. Pouzdrovou sukni měla vyhnutou u pasu a kalhotky ledabyle odsunuté stranou. Prsa se jí šťastně pohupovala skrze roztrženou halenku. *Paráda*.

Za předpokladu, že z Jasona se během tří týdnů, kdy jsem ho neviděla, nestal stodevadesáticentimetrový Thor s ocelovým zadkem a blond rozcuchanými vlasy jako nějaký idol z devadesátek, tohle musel být určitě její milenec.

„Pěkný kalhotky,“ pozdravil mě uprostřed pohybu boků a vůbec se neobtěžoval přestat s ojížděním mé šéfové. „Prosím tě, řekni, že k tomu máš i podprsenku.“

„Mám,“ oznámila jsem a odmítla vypadat rozpačitě. „Měli je v akci.“

„Skvělá investice,“ zamručel a očividně měl blízko k orgasmu.

Vážně jsme si tu vyměňovali zdvořilosti, zatímco to pumpoval do mé šéfky? A lidi tvrdí, že Britové jsou přehnaně slušní.

„CO TO MÁ KRUCI ZNAMENAT, DUFFY!“ Gretchen toho chlapa odstrčila a holá chodidla jí pleskla o mramorovou podlahu. Vystřelila proti mně a pokoušela si schovat prsa v rozervané haleně. Škrábala jsem se na nohy a shrnovala si šaty, zatímco jsem okukovala toho hezouna za ní, protože to mělo v tuhle chvíli očividně nejvyšší prioritu.

No to mě podrž.

Kde toho chlapa sehnala? Rozhodně ne nikde, kde jsem se pohybovala i já. Říct o něm, že umí ženu nadržavit, by bylo jako říct o pekle, že je tam příjemně slunečno. Spíš že se všechno kolem něj měnilo na lávu. Lícní kosti a čelist měly až komicky ostrou linii, rty měl rudé jako granátové jablko, našpulené, ale přitom dokonale tvarované. A to tělo... Michelangelův *David*. Ale s *mnohem* lepším vybavením.

Byl to stárnoucí model? Herec? Plod lásky Brada Pitta a Chrise Hemswortha? Museli by ho mít skutečně hodně mladí. Vypadal, že mu už táhne na čtyřicítku.

Gretchen mě popadla za rameno a zařvala mi do obličeje. „Co tady děláš? Odpověz mi!“

„Řekla jsi mi, abych ti do bytu přinesla dárky pro Lyric před šestou ráno,“ připomněla jsem jí s klidem. Tohle sice byl kolosální průser, ale nebyl to *můj* kolosální průser.

„Myslela jsem, že máš dorazit brzo ráno, ty blbko!“ Gretchen odkopla zabalené dárky mezi námi a ukázala mi tak, jak moc jí na dárkách pro její dítě záleží. „Ne uprostřed noci. Co sis krucinál myslela?“

„Myslela jsem si, že chci mít tenhle úkol hotový, abych se zítra ráno mohla věnovat dalším povinnos-

tem souvisejícím s Gretchen Beattyovou.“ Couvla jsem o krok, protože jsem neměla náladu nechat na sebe prskat. „Víš co, třeba dokončit tvůj rozlučkový projev, najít tu citaci z rozhovoru s prezidentem, pracovat na Lyričině školním diorámatu a domluvit ti rozhovor s *Vogue*.“

Koutkem oka jsem viděla, jak si polobůh jednou rukou líně zapnul černé kalhoty, otevřel dveře na balkon a zapálil si jointa. Modrýma očima se potkal s mým pohledem a tiše se ušklíbl, jako bychom měli my dva nějaký druh spojení. *Teda z té ale padaj věci, když do ní zrovna nejsem vraženej, co?*

„Potřebujete chvilku, dámy?“ Měl hluboký, sametový hlas a nemohla jsem si nevšimnout, že mluvil dost posměšně.

„Chvilku, drink, a abys postavil stroj času a dostal mě z té šlamastyky.“ Gretchen vzala jeden z dárků a mrskla ho po něm.

Chytil ho a pak ho klidně položil na komodu. „Můžu ti dát chvilku a drink. Pokud jde o stroj času, stavím jen to, k čemu mám manuál z IKEA. Jestli to ale myslíš vážně, můj kamarád Arsène by nejspíš mohl –“

„Vážně mě nezajímá, co umí tvůj kámoš Arsène. Ty ji můžeš uškrtnout a někde zahrabat?“ Gretchen mě chytila za zápěstí, protože se očividně bála, že zdrhnu. „Nikomu chybět nebude.“

Pozoroval mě přimhouřenýma očima a na těch úžasných rtech mu pohrával náznak úsměvu. *Krucinál*. Hodlal mě zabít? Bude se mi to *líbit*? Byl *vážně* nechutně přitažlivý. A já *byla* volná pro porozchodový sex. Mimochodem jsem vážně měla tendenci obklopotvat se těmi nejhoršími lidmi. S ohledem na BJe, který mi dnes večer místo žádosti o ruku oznámil tu novinku *dva týdny* před vypršením mého víza, a na šéfovou,

která osnovala moji vraždu, si člověk říkal, jestli by mě FBI nemohla použít jako návnadu na domácí teroristy.

„Ale ne, myslím, že si ji nechám jako domácího mazlíčka.“ Polobůh na mě mrknul.

„To si zkus.“ Zúžila jsem na něj oči a tělem mi zase začal proudit můj divoký temperament. „Okoušu ti všechnen nábytek, načurám do bot a kousnu tě do zadku.“

Uchechtl se a zakroutil hlavou, než prošel dvojími skleněnými dveřmi ven a nechal nás o samotě.

Gretchen se prudce obrátila ke mně a v obličeji měla démonický škleb. „Neměla jsi právo sem takhle vpadnout.“

„Chodím sem zhruba tak třikrát týdně od chvíle, kdy spolu pracujeme,“ podotkla jsem. „Předpokládám, že jsi prostě jen zapomněla, že mám přijít.“

„Sakra. Hodně jsem pila. Vždycky mě přinutí úplně nad sebou ztratit kontrolu. Co mám dělat?“ Gretchen mě pustila a přejela si třesoucími se prsty po tváři. Začala pochodovat sem a tam a v panice potřásala hlavou. „Nikdo se to nesmí dozvědět. Tohle by mohlo ukončit mou kariéru v Bílém domě, ještě než začala.“

A aby toho nebylo málo – v době, kdy jsem nastoupila, se stanice WNT otrásla obrovským skandálem sexuálního obtěžování, a proto se ve snaze prokázat plnou transparentnost rozhodla zrušit všechny dohody o mlčenlivosti pro lidi, kteří spolupracovali s hvězdami jejich hlavních pořadů. Znamenalo to, že jsem nikdy nepodepsala dohodu o mlčenlivosti. Nic mi nestálo v cestě, abych si nezajistila pěkný rozhovor v šesticiferné hodnotě o tom, jak jsem přistihla Gretchen Beattyovou při sexu s chlapem, který si později pohrával s myšlenkou nechat si mě jako *mazlíčka*. A pak v mojí přítomnosti plánovala mou vraždu.

Počkat, není to náhodou nějaká zápleтка z *Coronation Street*?

Tiše jsem tam stála a zpracovávala ten mocenský obrat, zatímco Gretchen zvedla tvář k nebi a pravděpodobně se dožadovala jednoho z andělů, jestli může mluvit s manažerem.

„Tohle přece nemůže být pravda. Pracuju tak tvrdě, vzdala jsem se tolika věcí... musí existovat způsob, jak tohle vyřešit. Něco přece musí být...“ Zarazila se a zřejmě si vzpomněla, že Polobůh je ještě tady.

„Doval laskavě sem! A nepokoušej se mě v tomhle průšvihy nechat. Péro ti ještě neoschlo, a už si plánuješ, jak zdrhneš.“

Zapomněla jsem se zmínit, že Gretchen nebyla zrovna pověstná svými dobrými způsoby.

Polobůh si ještě dvakrát líně potáhl a pak cvrnkl joint z balkonu, než zamířil k nám. Zblízka byl fakt obrovský – určitě přes sto devadesát centimetrů – a nemilosrdně vymakaný.

Přitom jsem si v atraktivních mužích ani nelibovala. Týpci jako on byli tak nedostupní, že jsem k nim přistupovala jako k mimozemšťanům. Něco jako – *Aha, takže vy existujete*. Místo zcela opačného: *No jasně, to víte, že bych se chtěla nechat unést, včetně anální sondy*.

Moje kategorie spíš byli lehce plešatějící muži dobrého původu se svěreneckými fondy, zatímco tenhle chlap měl dost málo oblečení a všechno v dost špatném stavu.

„Uklidni se.“ Polobůh si omotal její vlasy kolem pěstí a laškovně ji za ně zatahal, až se mu napnul biceps. Dokonce i jeho řeč těla by mohla spustit spontánní orgasmus. „Tady malá Mary Poppins ani necekne.“

Gretchen mu odehnala ruku. „To se ti snadno řekne. Nemáš co ztratit, když odsud vyjde a začne zpívat novínám. Jsi svobodný a nezadaný.“

„To teda jsem. Jsem volný jako pták.“ Mrknul na mě, když nakráčel k lednici a vytáhl jeden z jejích zázvorových džusů. Opřel se úzkým bokem o pult, dlouze se napil a pak na mě ukázal láhví. „Má Mary Poppins nějaké jméno?“

„Daphne Markhamová.“ Gretchen znechuceně zkroutila pusou, jako by ji jen pomyšlení na mě deprimovalo. „Je to moje asistentka.“

Stála jsem tam v barevných květinových šatech od Ellie Nap – nemohla jsem odejít z bytu v pyžamu s drobkou od sušenek – a podávali si mě tam ti dva nevěrníci. Nejhorší noc mého života dostávala každý okamžik nový a nápaditější rozměr.

„Předpokládám, že mimo postel jsi stejně krvelačná jako v ní, takže asi nebude mít velkou motivaci držet jazyk za zuby,“ prohlásil Polobůh ke Gretchen.

„Ale *prosím* tě. Jako by byl nějaký rozdíl, kdyby mě měla ráda.“ Moje šéfka si začala zapínat roztrženou halenku. „Prachy jsou prachy a ona je má moc ráda.“

Co mě prozradilo? Moje slabost pro značkové oblečení, nebo fakt, že chodím s BJem Abbottem, dědicem realitního magnáta?

Chodila jsem, připomněla jsem si.

„Tak co kdybychom jí trošku podmázli?“ navrhl Polobůh. „Prostě aby jí to stálo za to, že nechá tu pěknou pusinku zavřenou.“

Kmitala jsem očima mezi nimi. Pro jednu jsem se zdržela kousavých poznámek. Chtěla jsem vědět, kam tohle povede.

Gretchen zasupěla. „Ber to vážně, Riggsi!“

Riggs. Podivné jméno pro podivného člověka.

A taky nezadaného.

„Já to beru *vážně*.“ Riggs se široce usmál. „Jak jsi řekla – prachy jsou prachy, a ty jich máš hromadu, kočko.“

Riggs měl na vnitřní straně bicepsu tetování hory a pod ním seznam slavných vrcholů: Mount Everest, Kančendženga, Lhotse a tak dále. Celý seznam byl odškrtaný kromě Denali.

Byl to horolezec. Zvláštní, že jediná slavná hora, na kterou nevylezl, je na Aljašce.

Zvláštní, že dumáš o jeho horolezecké kariéře, zatímco zvažuješ, jak ho budeš vydírat. Což byl mimochodem směr, ke kterému jsem aktuálně tíhla.

„Fajn!“ Gretchen se otočila a zabodla mi svůj jedovatý pohled do tváře. „Jaká je tvoje cena?“

„Vezmi mě s sebou do Washingtonu,“ vyhrkla jsem.

To byl jediný způsob, jak jsem tu mohla zůstat a počkat na BJe, což jsem z vlastně dost nepochopitelného důvodu pořád ještě zvažovala i poté, jak se mnou dnes večer vběhl.

Dlouze na mě civěla, než rozhodila pažemi do vzduchu a zaskučela.

„Nedovolí mi vzít si vlastní personál. Navíc ještě cizinku pro práci v Bílém domě.“

„Potřebuju, aby mi někdo zařídil vízum.“ Založila jsem si ruce na prsou.

„To můžu udělat!“ Gretchen se rozsvítily oči. „Můžu ti zařídit interview se všemi stanicemi na Manhattanu.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Nemluvím o interview. Mluvíme o *vízu*. Takové, se kterým můžu sehnat zaměstnání kdekoli. Bez závazků.“ Už mě nebavilo nechat se ždímat stanicí, která věděla, že na nich závisím, abych mohla zůstat v zemi. Navíc jsem si chtěla sama stanovit pracovní dobu a vyjednat lepší plat. Sice jsem se chtěla v novinářské branži udržet – mělo to odpich, lesk a byla plná příležitostí – nemohla jsem si ale pomoci, abych si v duchu nepřiznala, že novinářina mi připadala... docela *nudná*.

Obrátila jsem se a pohlédla na Riggse. „Marry Poppins není natvrdlá.“

„Zato já jo,“ Riggs potutelně mrknul. Zrovna si balil dalšího jointa a olízl okraj papírku jako profík. „A bez urážky, ale chytrí lidé obvykle nepracují pro tyrany.“

„Aspoň s jedním nespím,“ poznamenala jsem.

Nabídl mi šluka. Zavrtěla jsem hlavou a on pokrčil rameny. „Potvory bývají super milenky, ale mizerné zaměstnavatelky. Zdroj: Věda.“

„Nemyslím si, že víš, co věda znamená.“ Zírala jsem na něj.

„Jistěže vím. To je ta věc se zkumavkami, ze kterých to bublá. Jo a taky ty legrační brýle.“

Stavěl se k tomu, jako by to všechno byl jen vtípek.

„Takže tobě tohle chování přijde v pohodě?“ Mávla jsem rukou ke Gretchen, která měla plné ruce práce, aby si teatrálně lkala do dlaní. Nevyprodukovala sice jedinou slzu, zato hromadu dramatu.

„Jenom s ní šukám, není to moje matka.“

„Zpátky k tématu!“ vložila se do toho Gretchen a nevypadalo to, že by jí vadilo, jak jsme ji oba otevřeně označili za mrchu. „Jak ti mám jako zajistit vízum? To poslední, co potřebuju, jsou pletky s imigračním, zatímco pracuju pro prezidenta.“

„Existují jiné způsoby, jak zajistit vízum.“ Prohlížela jsem si svoje hranaté, krémově nalakované nehty. Dumala jsem, jestli jsem přišla o rozum vzhledem k tomu, co jsem se chystala navrhnout. Bylo to možné. Dokonce *pravděpodobné*. Ale zoufalé časy si žádají zoufalé činy.

„Opravdu?“ Gretchen se na mě obezřetně zadívala.

„Můžu si ho vzít.“ Ukázala jsem na Riggse.

Toho chlapa to tak překvapilo, že otočil hlavu, jestli za ním nestojí další člověk. Pak se obrátil zpátky

ke mně a zabodl si prst do holého hrudníku. „Tos mluvila o mně, že jo?“

„To teda jo. Jsi Američan, ne?“

Zapálil se joint a dlouze si potáhl. „Rád se považuju za občana celého světa.“

„A cestuješ po světě s modrým pasem vydaným Spojeným státy americkými?“ Povytáhla jsem obočí.

Jeho plochý výraz mluvil za vše. „Když ti teda jde o technické detaily...“

„Tak to je fajn. Takže. Kdy se ti hodí, abychom se vzali?“ zeptala jsem se věcně. Vytáhla jsem si z kabelky mobil a zkontrolovala si kalendář. „Zítra po práci mám manikúru a pedikúru, v sobotu jdu na kosmetiku, ale jinak mám volno.“

Kosmetiku jsem ale případně mohla zrušit, kdyby potřeboval, abych byla flexibilní. Týmová práce patříla mezi moje silné stránky.

„Promiň, asi je to tím přízvukem.“ Zalovil pro černé tričko mezi polštáři na kanape a pak si ho navlékl. „Ale znělo to, jako bys mluvila o tom přišerném slovu na M.“

„Manželství není nadávka.“

„Ne. To není.“ Riggs hodil napříč pokojem prázdnou láhev do koše, zatímco potáhl z jointu. „Manželství je horší než nadávka. Nadávky jsou legrační a kreativní – tak třeba *sperma skládka*. Super slovo, že jo?“

„Myslíš *dvě* slova.“ Svraštila jsem nos. „Doufejme, že svoje úchvatné matematické schopnosti nepředáš našim dětem.“ Teď jsem byla vyloženě přidrzlá. Když už se ale zmiňovalo sperma a tak.

Riggs sebou škubl. „A teď zase to slovo na D. Poppins, ty jsi vážně pěkná sadistka.“

Gretchen zoufale těkala pohledem mezi námi. „Riggsi, *prosím*.“

Ušklíbl se. „Jsi blázen, jestli si myslíš, že bych tomu vyhověl, drahá.“

„Je to jenom kus papíru. Ona mi může zničit kariéru!“ Gretchen se po něm náhle vrhla jako dáma v neshodách. Stála jsem tam a měla silný pocit, že dnešní noc už trvá dobrých pět měsíců. Copak byl Merkur retrogradní?

Riggs však nevypadal, že by se hodlal podvolit, a místo toho ji ze sebe setřásl. „Tak si najdi jinou kariéru. Určitě existuje nějaká malá utlačovaná zemička, která potřebuje novou diktaturu. Nehodlám s nikým vstoupit do manželství, nikdy a z žádného důvodu.“

„Dlužíš mi to!“ Udeřila ho dlaněmi do prsou a vypadala šíleněji než kdy předtím. „Prosím. Tohle přece nemůže být konec mé kariéry. Ty víš, že pro ženu v politice není po sexuální skandálu cesta zpět.“

Sklouzla po něm a žadonila teď na kolenou.

Upřeně na ni zíral chladnými očima bez výrazu. Co ho asi odpuzovalo víc – to, jak Gretchen žebrá, aby pro ni obětoval svou svobodu, nebo představa, že by si vzal mě?

Věděla jsem, že nejsem typ ženy, který by Riggse zaujal. Sice jsem vypadala dobře, ale nebyla jsem tak okázale sexy jako Gretchen, která ve čtyřiceti byla jako hollywoodská sexbomba – s vnadnými křivkami, bohatými blond vlasy a našpulenými rty, které viděly víc jehel než narkoman. Já byla spíš ve stylu Kate Middleton. Měla jsem vlnité hnědé vlasy, nosila konzervativní šaty a na méj štíhlé postavě nebylo moc za co chytit. Ach jo. Kdyby se tak dalo chytit za úzkost a nejistoty.

Riggs ji vzal za bradu a zvedl jí tvář nahoru.

„Tohle není druh žadonění, který by se mi líbil, a názor nezměním.“ Hovořil klidně, ale pevně. „A teď vstaň a vzhop se.“

„No do háje!“ Ted’ byla řada na mně, abych ztratila nervy. „S těmi dětmi jsem si dělala jenom legraci. Radši bych si vytáhla zuby pinzetou, než abys ty kontaminoval moje DNA. Vzdej to, hochu.“

„Sorry, Poppins, já monogamii nepěstuju.“ Dokouřil joint.

„A já zas nepěstuju *bludy*,“ odpověděla jsem a protočila oči. „Bude to úplně fingované. Jenom na papíře.“

„To se ale konat nebude.“

„Zaplatím ti,“ vyhrkla jsem zoufale.

Posměšně otevřel pusu dokořán. „Chceš tím říct, že dostanu přístup k nepředstavitelnému bohatství a přepychu, které nashromáždila obyčejná asistentka v kabelové televizi?“

„V *národních zprávách*,“ opravila jsem ho. „A soudě podle tvého oblečení by se ti hodila jakákoli pomoc.“

Tričko měl seprané a opasek otrhaný. Ta poznámka mi v puse zanechala hořkou pachut’ – komentovat něčí oblečení bylo hnusné, ale adrenalin mě donutil říkat a dělat věci, které jsem běžně nedělala.

Riggsovi se rozšířily oči a já získala dojem, že jeho majetek – či spíše jeho nedostatek – jsou pro něj dost zásadní věc. „Jsi ta nej povrchnější a nejpodlejší mrcha, jakou jsem kdy poznal – a že jich znám hodně.“

Žaludek se mi sevřel. Obvykle jsem měla hroší kůži, ale Riggsův dojem, který ze mě měl, mě zasáhl, protože... protože jsem s ním vlastně souhlasila.

„Prostě běž, Riggsi,“ zaskřehotala Gretchen. Hlava jí bezvládně visela mezi rameny. „Nehodláš mi pomoci a tímhle to fakt nevylepšuješ.“

„Nemusíš říkat dvakrát.“ Nazul si špinavé armádní boty a hodil si přes rameno starý batoh. „Hodně štěstí.“

Vystartoval ven a nechal nás tam obě stát jako při duelu.

Možná to *byl* duel. Možná to mezi mnou a Gretchen Beattyovou byl odjakživa duel.

Až na to, že teď byla jedna věc jistá.

Věděla, že mám zbraň nabitou a připravenou k výstřelu.

3. KAPITOLA

RIGGS

Emmett Stauce byl pitomec.

To nebyl jen můj názor, ale prostě fakt. Dalším nepřiliš zábavným faktem byla skutečnost, že ten pitomec byl můj šéf.

Největší ironií však bylo, že jsem žádného šéfa nepotřeboval. Ani práci, když už jsme u toho.

Než to můj děda zabalil, zanechal mi módní impérium v hodnotě 1,3 miliardy dolarů, ze kterých bylo zhruba osm set milionů v likvidní podobě. Nejenže jsem byl bohatý, byl jsem přímo nechutně bohatý. Takový ten druh bohatství, pro který vás lidi nesnášejí už z principu. Jenže právě proto, že jsem vyrůstal s bohatými lidmi a byl svědkem toho, jak hluboce peníze kazí duši, odmítal jsem se podvolit jejich vábení. Lidi netušili, že být miliardářem je ta nejnudnější věc na světě. Celý život skáчете od jednoho marnivého projektu k jinému. Nikdy toho moc nebylo v sázce. Důsledek úspěchu i neúspěchu zůstával stejný. A to nemluvím o lidech, kteří se miliardářů drží jako štítovci žraloka a živí se zbytky kořisti.

Přesně z toho důvodu jsem odjakživa žil, jako bych žádné peníze neměl.

Peníze byly skvělá náhražka štěstí, ale vždycky jste poznali rozdíl – protože u štěstí se neustále nebojíte, že ho ztratíte, což se nedá říct o penězích.

Obvykle jsem byl hrdý na to, že žiju jako běžní lidé.

Dnes jsem si za to rozhodnutí měl chuť dát pěstí.

„Riggsi, potřebuju, aby ses po mítinku zdržel.“ Emmett si z druhé strany zasedací místnosti poklepával perem na poznámkový blok. „Musím s tebou něco důležitého probrat. Příležitost, která se naskytne jednou za život. Poděkuješ mi pak.“

Jo, tak to se načekáš, blbče.

Měsíčních redakčních schůzek časopisu *Discovery* jsem se účastnil málokdy a místo toho jsem cestoval po světě, kde jsem se věnoval focení. Mezi cestami jsem se v redakci občas ukázal, ale ne často. Z uzavřených prostor jsem měl husí kůži.

Přikývl jsem a znovu se podíval na mobil. Gretchen mě od předchozí noci bombardovala textovkami a žadonila mě o pomoc ohledně situace se svou osobní asistentkou. Sice mi jí bylo líto, ale ne dost na to, abych si vzal nějakou cizí ženskou. Navíc takovou, která mluvila a chovala se jako záporačka z Harryho Pottera.

Kromě toho, že měla naprosto příšerné vyjednávací schopnosti, byla Poppins taky hrubá, panovačná a pěkně snobská. Na druhou stranu jistě uměla chlapa dost nažhavit, to se jí muselo nechat. Nicméně to umí i Carolina Reaper a tam se mi taky zrovna péro strkat nechtělo.

Gretchen: Musíme si co nejdřív promluvit.

Gretchen: Kdybys viděl, jak se na mě v práci dívá, Riggsi. Měl bys to vidět. Víím, že určitě už řeší, jak prodat náš příběh.

Gretchen: Nemůžu se ani soustředit na to, že Lyric má dnes narozeniny.

Gretchen: Rozmysli si to, prosím. Vždyť by ses s ní ani nemusel vidět. Byl by to jen papír. Většinu času tráví tím, že se snaží šplhat po newyorském společenském žebříčku a kupuje si značkové kabelky asi tak ze sedmé ruky. Jako falešná dědička z toho dokumentu. Jenom miň sofistikovaná.

Už jen s ohledem na náš národ jsem doufal, že Gretchen vykoná jako tisková mluvčí pro Bílý dům lepší práci než to, jak mi prezentuje tuhle ženskou. Moje touha Poppins být jen znovu potkat právě klesla k nule.

Odložil jsem telefon a přesměroval pozornost k hromádce zbytečných existencí, které zaměstnával časopis *Discovery*.

Všichni seděli kolem stolu a diskutovali o tom, co by mělo být téma prvního vydání v příštím roce.

„Teď je to právě místo Jemen,“ navrhla umělecká ředitelka Harmony. „Pošli do terénu Riggse a Stevena.“ Steven byl světoznámý novinář a nepatřil mezi ty, kteří se nechali omámit vlastním úspěchem.

„To je dobrý nápad.“ Emmett si zapsal něco do poznámek. Vypadal jako účetní Edwarda Cullena. Byl bledý a bez života, se zarudlýma očima a vlasy ustupujícími až někam do Uruguaye. „Už pro Riggse ale něco mám, tak uvidíme, jestli bude na focení volný Fred. Někdo další?“

Byl jsem šťastný jako blecha, když jsem v New Yorku nemusel zůstat déle než dva týdny. Moje nechuť k monogamii přesahovala lidskou interakci. Vztahovala se i na města, země, jídlo, hudbu a televizi. Zbožňoval jsem střídání.

„Schůze odročena,“ pronesl Emmett, který si o sobě z nějakého důvodu myslel, že je okouzlující, klepl dětským pískacím kladívkem do stolu.

Všichni se trousili z místnosti ven.

Emmett se ke mně otočil a šel rovnou k věci.

„Aljaška,“ oznámil mi.

„Těžba zlata. Kváskový chleba. Sarah Palinová.“

„Cože?“ Zakabonil se.

„Já myslel, že hrajeme hru na asociace.“

„Proč bych to jako dělal?“ Zmateně zamžikal. Už jsem zmiňoval, že ten chlap neoplýval vůbec žádným smyslem pro humor?

„Co je s Aljaškou?“ Povzdechl jsem si.

„Chci, aby ses tam vydal.“ Opřel se v křesle jako italský mafián z osmdesátkového filmu.

„Ne,“ opáčil jsem suše.

„Ale no tak, Batesi.“ Emmett přešel v nanosekundě z drsnáka na kňourala a napřímil se. „Vždyť jsi vůbec neslyšel můj návrh.“

„Ani nepotřebuju. Na mém krátkém seznamu míst, kam nikdy nevzkročím, je jenom jedno jediné – a to je Aljaška.“

„Ještě než se definitivně rozhodneš...“ Emmett zavřel svůj poznámkový blok. „Je to báječná příležitost pro časopis i pro tebe. Spolupracujeme s novým streamerem Planet-E na dokumentu o odlehlých koutech Aljašky. Tohle nám může vynést Emmy, Riggsi. Ten producent dělal ten film o velrybách v zajetí, *Příběh Velryb*.“ Ignoroval mé odmítnutí a stejně mi svůj návrh začal prezentovat.

„Ten, který v recenzích kritizovali, že strání ropným společností?“ Zvedl jsem obočí. On a Gretchen byli páreček stvořený pro to, aby poslali celý pojem PR do kytek.

„Tohle je jiné.“ Emmett mě se zasupěním odmávl.
„Nikdo to nefinancuje.“

„Páni, ty mi to vážně umíš prodat. Nízkorozpočtový dokument produkovaný odepsaným zaprodancem, to byl odjakživa můj sen.“

Samozřejmě hned po snu stát se nespoutaným dobrodruhem.

„Budeš přímo u zdroje. Mluvím o osmi měsících nepřetržitého filmování –“

„Na, kup si nějaký čistící tyčinky do uší.“ Hodil jsem na stůl mezi nás pětidolarovou bankovku, postavil se a zastrčil si peněženku zpátky do kapsy. „Špatně slyšíš. Jak jsem řekl, nikam nejedu. Ani na osm měsíců, ani na osm minut.“

Emmett trhnul hlavou, jako bych ho praštil.

„Produkční společnost mi pověděla, že chtějí přímo tebe. Dali si to jako podmínku –“

„Měl sis to nejdřív ověřit se mnou.“

Zavřel pusu. A pak ji zase otevřel. „Existuje nějaký konkrétní důvod, proč tě tak odpuzuje představa Aljašky?“

„Existuje,“ odpověděl jsem věčně. „A nic ti do toho není.“

Pokaždé, když jsme spolu s Emmettem mluvili, skončilo to slovní přestřelkou, při které jsem ho knock-outoval. Abych byl upřímný, měl dost důvodů mě nenávidět. Jedním z nich byl fakt, že jsem se vyspal s většinou jeho personálu, což bylo sice neetické, ale nebylo to zakázané, protože jsem nebyl jejich nadřízený. Taky jsem mu jasně dával najevo, že je podle mě blbec. S výjimkou toho, že bych si to nechal vytetovat na čelo, jsem snad všemi ostatními způsoby ukazoval, jak moc ho nemám rád.

„Víš, měl jsem pocit, že by ses z toho mohl chtít vy-

vléknout.“ Emmett si povzdechl a zapnul si notebook. „Tak jsem nahlédl do tvé smlouvy se společností Discovery Magazine Inc.“ Obrátil ke mně monitor.

„Tohle je naše standardní smlouva, kterou jsi podepsal. Zvýraznil jsem to podstatné. Jasně se tu píše, že zaměstnanci jsou od vysílání na cesty osvobozeni pouze z lékařských důvodů, kvůli náboženskému přesvědčení a/nebo kvůli rodinným závazkům. Všichni tví kolegové a kolegyně jsou ženatí či vdané a mají děti, takže si nemůžou vzít volno. Tudíž pokud neplánuješ v dohledné době pohřeb nebo svatbu, jsi nám právně zavázán.“

„V tom případě končím.“

Vždycky můžu jít do *National Geographic*. Jediný důvod, proč jsem pracoval pro časopis *Discovery*, byl, že umožňoval větší pracovní vytížení, což znamenalo víc cestování.

„Aha.“ Projížděl na počítači smlouvu a obzvlášť samolibě se ušklíbl. „Předpokládal jsem, že bys takto mohl reagovat. Odkazuji tedy k článku 41c. Naše projekty trvají často řadu měsíců, a někdy dokonce let, proto máme třicetidenní výpovědní lhůtu. Můžeš dnes dát výpověď, ale filmování na Aljašce začíná za dva týdny, takže bohužel tvůj sen o tom, že tam nikdy nepojedeš, se nesplní.“

„Nehodlám cestovat na Aljašku,“ zopakoval jsem bez obalu.

„Nemáš na vybranou.“ Zrudly mu uši a začal mu cukat nos.

Jízlivě jsem se ušklíbl. „Žaluj mě.“

„Moc rád!“ Emmett vypnul notebook. „Je to dost velká motivace, když jsi miliardář. A navíc dobře víš, že tisk je mrtvý. Stejně jako tvoje kariéra, pokud se rozhodneš smlouvu porušit.“

Celý jsem zkoprněl. Jak to krucinál mohl vědět?

Tu otázku jsem musel mít jasně vepsanou ve tváři, protože odpověď okamžitě následovala.

„Netvař se tak šokovaně. Upoutal jsi ze strany společnosti hodně zájmu – především od místních dam.“ Opřel se na stole o lokty a civěl mi do obličeje s neskryvaným uspokojením. „Před několika měsíci jsem se zeptal sám sebe – jak je možné, že Riggs nikdy nepožádal o zvednutí platu? Jsi náš zdaleka nejuznávanější fotograf s největšími zkušenostmi a respektem v oboru. A přitom nemáš ve městě ani pronajaté bydlení. Posíláme ti šeky a daňové formuláře do P. O. boxu. Zajímala mě tvoje finanční situace. Napadlo mě, že tak bezstarostný ohledně platu může být jen někdo, kdo ho nepotřebuje. Tak jsem začal trochu šťourat. Nebylo to ani složité. *Discovery* má o tobě většinu dostupných informací.“

Opřel jsem se a cukalo mi v čelisti. „Tys mě sledoval.“

Povýšeně se zamračil. „Nelichoť si. Většina informací byla k dispozici na internetu.“

„Lžeš. Moje jméno před tiskem zatajili,“ pronesl jsem se zaťatými zuby. Můj dědeček se o to ve snaze mě ochránit postaral. Sláva byla hrozná věc, a to pro svoje jediné vnouče nechtěl.

„Z větší části ano, ale v jedné publikaci figuruješ a to stačilo. Momentálně by se mi hodil nějaký ten dolar navíc, když soudní spor vyhraju. Určitě ti nemusím říkat, že se nám finančně vede hrozně. Každý rok nám klesá rozpočet,“ řekl chmurně a rozhodil ruce do vzduchu. „A stejně mám k dispozici celý právní tým, tak proč ho nepoužít.“

„Je tu jeden problém.“ Škrábal jsem se na čelisti.

Zvedl šálek s kávou a napil se. Ten chlap uměl arogantně i *pít*. „A co by to asi tak mohlo být?“

„Budu se *ženit*.“ Opřel jsem se a věnoval mu svůj nejnamyšlenější úšklebek. „Mám snoubenku. A že bych se sebral a skoro na rok se odporoučel?“ Mlaskl jsem jazykem. „Tak to u ní neprojde. Je dost divoká.“ A pokud by *divoká* znamenalo *vyšinutá*, měl bych úplnou pravdu.

„Ty?“ Emmett vyprskl kafe a v panice se předklonil. „Snoubenku? Odkdy?“

„Zhruba od jedné hodiny minulé noci.“ Podrbal jsem se na bradě a užíval si jeho zoufalství, i když jsem věděl, že za to pořádně zaplatím. „Říkej tomu osud, Emmette, ale potkal jsem tu pravou.“

„To je tak –“

„Romantické?“ navrhl jsem.

„*Příhodné*.“ Ohrnul rty jako přiblblá pubertáčka, která právě zjistila, že k šestnáctinám nedostane nová prsa. „Nevěřím ti.“

„To ses mě teda dotkl, Emmette. Myslel jsem, že si věříme.“ Zkroutil jsem tvář a předstíral, že jsem z toho zničený.

„Pokud je to pravda, znamená to, že do zahraničí už *vůbec* nemůžeš být dlouhodobě nasazený. Žádný Jemen, Bolívie ani Seychely. *Že?*“ provokoval mě.

Fajn. Možná jsem tu operaci: *Běž se bodnout, Emmette* tak docela nepromyslel. Nicméně už bylo moc pozdě z toho vycouvat. I za cenu toho, že udělám něco nepředstavitelného.

„Maximálně dva týdny.“ Příjemně jsem se na něj usmál a věděl, že ho přivádím k šílenství. „Dýl od ní nedokážu být.“

Ani jsem si nebyl jistý, jak se jmenuje, ale proč řešit slovíčkaření.

„Takže ty jen tak hodláš rezignovat na pestrost?“ Zabořil do mě pohled. „To se ti nepodobá.“

„Ona za to stojí.“ Ať už je ta fiktivní dáma kdokoli.

Přimhouřil oči a snažil se mě nachytat.

„Pověz mi o té tvojí záhadné lásce něco víc.“

Musel jsem rychle improvizovat, takže mi mysl přirozeně sklouzla k té jediné ženě, která mě kdy žádala o manželství.

„Dělá v novinářské branži,“ řekl jsem a pokoušel se vybavit si, jaká Mary Poppins je. „Chytrá. Svérázná. Ztělesnění sexu.“ *Pokud by to byl sex na misionáře a potmě. A oba protagonisté by přitom rozmlouvali o počasí.* „Angličanka.“

„Angličanka?“ opakoval Emmett a zíral na mě s nefalšovaným překvapením. „Tohle je moc propracované na to, aby sis to vymyslel. Obvykle si nepamatuješ, jakou měl někdo barvu vlasů, natož národnost. Chceš mi říct, že jsi vážně zasnoubený?“

Jo, kvůli tobě, krucinál.

Přikývl jsem.

„Se ženou?“

„Jo.“

Udělal jsem si poznámku, abych si s ní ověřil, jaké používá zájmeno, pokud ji ještě někdy potkám. Ne že by kdy mohla zjistit, že jsem nás vehnal do manželství kvůli svým vlastním zájmům.

„A my všichni se s tou tvojí imaginární Angličankou budeme moct setkat?“ Emmett zakroužil ve vzduchu perem.

„Osobně.“ Vstal jsem a nacpal si telefon do kapsy. Radši jsem chtěl zmizet, než mi o ní začne klást náročné otázky. Nebo vůbec nějaké otázky.

„Jak se ta dívka jmenuje?“ Emmett mě pořád probodával pohledem, když jsem se sunul ke dveřím. „Rád bych si ji vyhledal. Víš co, z opatrnosti, když je v sázce tolik peněz.“

Zkameněl jsem.

Byla to Deidre, nebo Darlene? Rozhodně to začínalo na *D*.

„Desiree.“ *Kruci*. Tohle to rozhodně nebylo.

„Hezké jméno,“ podotkl Emmett skepticky a považoval ho na jazyku. „*Desiree*.“

Fajn – udělal jsem si v duchu další poznámku: Povědět té holce, že jestli chce to vízum, bude si muset změnit jméno.

Navíc – vážně jsem zvažoval, že bych se s tou bláznivkou *oženil*? Očividně ano, protože to byl typ ženské, která by Emmettovi v případě, že by ji našel, *rozhodně* pověděla, že nejsme manželé.

„Desiree a jak *dál*?“ naléhal.

„Hodláš si vyžádat i její číslo sociálního zabezpečení a stránku na Wikipedii?“ Místo odpovědi jsem se rozhodl, že obrana je nejlepší útok. „Nehodlám narušit její soukromí, jen aby sis mohl udělat dobře.“

„Neboj se, hodlám si pořádně zkontrolovat, že Desiree má hezké, slušné a *skutečné* příjmení. A brzy.“

Jak tě znám, nasadíš na mě soukromé očko, jakmile odsud vyjdu ven.

„Existuje,“ procedil jsem mezi zuby, protože už mě vytácel. „Takže to nebude problém.“

„Dobře. Dej mi vědět, až budete znát datum svatby. Musíme si promluvit o dovolené.“

„Hmm. Dovolená. No jasně.“ Než jsem vyrazil k výtahu, zavřel jsem za sebou dveře. „Uvidíme se později. *Bohužel*,“ zahuhlal jsem.

Jeho potenciální žaloby jsem se nebál – ať si ty peníze klidně vezme. Vadil mi fakt, že by před celým světem prozradil, že jsem miliardář. Můj život by už nikdy nebyl stejný. Jakákoli interakce, jakékoli rande nebo transakce by bylo poskvrněno tím, že bych nevěděl, jaké se mnou mají lidi kolem úmysly. Ne. Do-

šel jsem dost daleko, aniž bych odhalil svoje bohatství. Nehodlal jsem přijít o ten klid jen proto, že si Emmett potřebuje dokazovat, jakou má nade mnou moc.

Což ovšem znamenalo, že jsem měl požádat o ruku totálně neznámou ženskou.

Buď to anebo odletět na Aljašku.

A tam jsem se rozhodně nehodlal dostat.

4. KAPITOLA

RIGGS

Cestu metrem do ústředí stanice WNT jsem nestrávil *hyperventilováním* nějakému chlapovi do pytlíku od McDonald's, což pro mě bylo velké vítězství.

Nebyl jsem jako mí kamarádi Christian a Arsène, kteří měli neutuchající nadšení pro konflikty. Ti dva by dokázali vyvolat hádku i v prázdné místnosti. Nenávisť byla jejich vášeň.

Vystoupil jsem na Čtyřiatřicáté ulici a vešel na hlavní recepci WNT. Uvítala mě temperamentní recepční. „Vítejte ve společnosti WNT News Corp.! Jak vám můžu pomoci?“

Můžete mě zabít. Zaplatím vám příplatek, když to bude rychle.

„Přišel jsem za...“ *Delí? Davinou? Delaney?* „Asistentkou Gretchen Beattyové.“

„Za kterou? Má jich šest.“

Šest? G měla náročnější údržbu než Disney World. Teda ne že by mě to překvapovalo.

„Ta Britka, která vypadá jako sexy jeptiška.“ Opřel jsem se bokem o pult a netrpělivě podupával chodidlem.

„Sexy jeptiška?“ Žena naklonila hlavu a očividně byla zmatená. Občas jsem zapomínal, že většina lidí nečerpá analogie a kulturní odkazy z Pornhubu.

„Myslím tím, že se obléká konzervativně, nosí podpatky a tak. Má pěkné...“ Přiklopil jsem si dlaněmi hrudník, jako bych vážil melouny. Sakra. Udělal jsem to znovu. Byl jsem moc sám sebou. „Ehm, *vlasy*.“

To nebyla lež. Vybavoval jsem si, že měla lesklé vlasy. Protože jsem si říkal, jak by vypadaly namotané na mojí pěsti.

„Jakou barvu?“ Recepční na mě zúžila oči.

„Ehm?“ Hlavou mi probleskla vzpomínka na impozantní výstřih té Britky. Byla vážně kus a ten šik evropský styl uměla dokonale prodat. Akorát škoda té povahy.

„Její vlasy, pane.“

„Aha. Hnědé. Zajímavý odstín hnědé. Jako...“ *Neříkej hovno.* „Bahno.“

Sice mi vůbec nehrozilo, že bych si přivlastnil pozici Pabla Nerudy jako krále donkichotské poezie, nicméně tady Enola Holmesová si poskládala střípky dohromady.

„To bude Daphne.“ *Daphne! Já věděl, že je to na D.* „Pustím vás dovnitř. Kdo mám říct, že ji hledá?“

Chlap, co před ní šukal její šéfovou, a pak ji urazil. Dvakrát. A potom odmítl její návrh na manželství. Tady je fotka mého ptáka, kdyby potřebovala osvěžit paměť.

„Riggs.“ Odkášlal jsem si. „Riggs Bates.“

Čekal jsem, až se recepční spojí s Daphne. Po krátkém hovoru jsem byl vyslán do třicátého patra. U výťahu mě čekala žena, která se představila jako Gretchenina čtvrtá asistentka, a zavedla mě do kanceláře Daphne. Tam jsem našel ženu, ze které jsem hodlal učinit svou snoubenku, jak červenou barvou na prsty maluje na dopravní kužel, zatímco stojí v krabici

od crocsů. Křičela do mobilu, který měla přitisknutý mezi rameno a ucho. „Proboha, to je mi jasný, Charlie! Nepotřebuju, abys mě každý týden utěšoval, jako bys byl můj táta. Jenom bych si *přála*, abych mohla Gretchen říct, ať si ten přístup strčí do zad–“

Kdo byl Charlie? Ale to je fuk. Působilo mi neobyčejnou radost vidět ji takhle. Znal jsem ženy jako ona. Byla posedlá svými dokonalými vlasy, drahými botami a značkovým oblečením. Její představa umění nejspíš byla, že si udělá make-up.

Vešel jsem do kanceláře, opřel se o dveře a ušklíbl se. Nezvedla hlavu, jak byla zabraná do toho, co dělala.

„... obávám se, že na náš drink to dneska nestihnu. Napij se na mě...“

Ani trochu mě nepřekvapilo, že lidi v jejím životě potřebují alkohol, aby přežili do dalšího dne, Rozhodl jsem se, že jí dám najevo svou přítomnost, ať to máme z krku.

„Tohle vypadá...“ *Skoro stejně bizarně jako tvoje chování minulou noc.* „Terapeuticky.“

Zvedla hlavu a pusu měla komicky pootevřenou. „Jo, to jsi ty.“ Znechuceně zkroutila rty a odhodila telefon na stůl. „Gretchen má kancelář na konci chodby.“

Myslela si, že jsem přišel za Gretchen. A já na její existenci málem zapomněl.

„Pracuješ na Guinessově rekordu v nejexcentričtějším kusu harampádí?“ zeptal jsem se, abych inicioval příjemnou a nenucenou konverzaci.

Nezvedla hlavu od kužele v ruce, který byl zabalený do hnědé hmoty papírmaše. „Vytvářím dioráma pro Lyričin vědecký projekt. Chtěla aktivní sopku.“

„Kdo je Lyric?“

„Dítě tvojí milenky, ty prevíte.“ Dřepla si, aby si nabrala další červenou barvu.

„Dcerka G?“ Odlepil jsem se od dveří a loudal se místností. „Neměla by to náhodou dělat ona?“

Vzhledem k pohledu, kterým mě Daphne probodla, jsem pochopil, že rodina Beattyových toho dělá vlastníma rukama jen velice málo. Když jsem vzal v úvahu šest asistentek, překvapilo by mě, kdyby si Gretchen vůbec utírala vlastní zadek. Mary Poppins by měla skákat radostí, že na ni Gretchen nemůže fyzicky přenést i svoje menstruační křeče.

Plácl jsem sebou do kancelářské židle. Měla na stole tabulky s lepicími lístečky seřazenými podle pastelových barev, nechutně úhledný rukopis a inspirativní nástěnku, na které visely fotky sídel v Hamptons a Birkin kabelky. Gretchen si nedělala legraci. Ta holka se *vážně* moc snažila společensky vyšvihnout. Celý život jsem se pohyboval kolem bohatých žen a jediné, které byly blázen do předražených značkových blbostí, byly ty, které zbohatly nově.

„Přišel jsem pokračovat v našem vyjednávání.“ Zvedl jsem víčko z plastové misky na jejím stole, abych se podíval, co je uvnitř. Borůvky s malinami a tak dále. To mě nepřekvapilo. Vypadala jako typ ženy, který považuje sacharidy za smrtelný hřích.

„Když už jsi tady, buď užitečný a dej do téhle láhve sodu a červené potravinářské barvivo.“ Kývla bradou napravo ode mě, kde byla lepenková krabice s ingrediencemi. „Nepřidávej tam ocet. To musí udělat zvlášť až ve škole.“

Vzal jsem prázdnou lahvičku od vody a pustil se do toho.

„Takže. Už jsi někomu pověděla, že jsi přistihla Gretchen Beattyovou, jak ji šuká nějaký spratek?“ otázal jsem se konverzačně.

Daphne pořád malovala ten zakrvácený kužel, kte-